

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2270/2015
17.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранка Станића и Гордане Ајншпилер Поповић, чланова већа, у парници тужиоца Р.С. из З., чији је пуномоћник Г.С., адвокат из Ч., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, Полицијска управа Зрењанин, коју заступа Државни правобранилац Републике Србије, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 666/15 од 11.05.2015. године, у седници већа од 17.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

I ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 666/15 од 11.05.2015. године, као изузетно дозвољеној.

II Делимично се УСВАЈА ревизија тужиоца, и **УКИДАЈУ СЕ** пресуда Основног суда у Зрењанину П1. 181/15 од 26.02.2015. године у делу изреке којим је одбијен као неоснован део тужбеног захтева тужиоца за исплату разлике зараде за рад у дане државних и верских празника, прековремени рад и ноћни рад, са припадајућом законском затезном каматом, уплату припадајућих доприноса обвезног осигурања, и за накнаду парничних трошкова, и пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 666/15 од 11.05.2015. године, у делу којим је потврђен наведени део првостепене пресуде и предмет се враћа првостепеном суду на поновно суђење.

III. У преосталом делу, ревизија тужиоца **ОДБАЦУЈЕ СЕ** као недозвољена.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину П1. 181/15 од 26.02.2015. одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да му тужена исплати разлику зараде по основу рада у дане државних и верских празника, прековременог рада и ноћног рада, у периоду од септембра 2008. године до августа 2011. године, појединачне месечне износе наведене у овом делу изреке са припадајућом законском затезном каматом од доспелости сваког месечног износа до исплате, и да надлежним фондовима на наведене износе уплати доприносе обавезног

осигурања на име тужиоца. Одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова за исхрану у току рада за период од септембра 2008. године до септембра 2009. године, укупно 6.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом, и да му тужени на име неисплаћеног регреса за годишњи одмор за 2008. годину исплати 3.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом. Одлучено је да свака странка сноси своје трошкове спора.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 бр. 666/15 од 11.05.2015. године, одбијена је жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено преко пуномоћника изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права и потребе уједначавања судске праксе.

Решењем Апелационог суда у Новом Саду Р4. 191/15 од 23.11.2015. године Врховном касационом суду је предложено одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној.

По оцени Врховног касационог суда, испуњени су законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 395. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се у овом поступку примењује по основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен тужбени захтев тужиоца за исплату увећане плате по основу прековременог рада, ноћног рада и рада у дане државних и верских празника у спорном периоду, због потребе уједначавања судске праксе, будући да су апелациони судови различито одлучивали о праву полицајца и овлашћених службених лица на увећање плате због рада у време државних и верских празника, ноћног рада и прековременог рада. Стога је одлучено као у ставу I изреке.

Врховни касациони суд је испитао нижестепене пресуде у наведеном делу, у смислу члана 399. ЗПП и утврдио да је ревизија тужиоца основана.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду обављао посао полицајца и у то време је радио прековремено, на дане државних и верских празника и ноћу. На основу налаза вештака економско финансијске струке, којим је извршено упоређивање коефицијената тужиоца и упоредног радника М.П., распоређене на административно техничке и дактилографске послове, утврђено је да је коефицијент тужиоца за 41,43% већи у односу на коефицијент државног службеника М.П., па је тужбени захтев тужиоца одбијен.

По оцени Врховног касационог суда, у овом делу нижестепених пресуда је због погрешне примене материјалног права чињенично стање остало непотпуно утврђено.

Чланом 147. Закона о полицији („Службени гласник РС“ бр. 101/05, 63/09), ставом првим је прописано да се због посебних услова рада, опасности за живот и здравље, одговорности, тежине и природе послова, рада на дан празника

који је нерадни дан, ноћног рада, рада у сменама, прековременог рада, дежурстава, приправности и других видова нередовности у раду, запосленима у Министарству могу утврдити коефицијенти за обрачун плата који су од 30 до 50% номинално већи од коефицијената за друге државне службенике, а у висини масе средстава потребних за исплату додатних коефицијената из члана 146. став 1. овог закона. Ставом трећим је прописано да се на права и обавезе проистекле из напред наведених посебних услова рада не примењују одредбе општих радноправних прописа о увећаној заради.

Из наведене законске одредбе произилази да тужилац има право на увећање плате по основу прековременог и ноћног рада, уколико није добио увећање основне плате од 30 до 50% по том основу у спорном периоду. С обзиром на садржину члана 147. Закона о полицији, упоредни радник мора бити овлашћено службено лице са истим степеном стручне спреме као тужилац, које нема нередовност у раду. Стога се не може прихватити закључак нижестепених судова да је тужбени захтев тужиоца неоснован јер му је увећан коефицијент по основу нередовности, упоређујући основни и додатни коефицијент радног места тужиоца са коефицијентима запосленог који је распоређен на административно техничке и дактилографске послове. Стога су нижестепене пресуде у овом делу укинуге.

У поновном поступку, првостепени суд ће узети у обзир изнете примедбе и донети правилну и закониту одлуку.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу II изреке, на основу члана 407. став 2. ЗПП.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 395. ЗПП, у односу на део нижестепених пресуда којима је одбијен његов тужбени захтев за исплату регреса за годишњи одмор за спорни период и трошкова за исхрану у току рада, будући да нема потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије у смислу члана 401. став 2. ЗПП и утврдио да ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Тужбом од 28.10.2011. године тужилац је тражио исплату разлике плате у укупном износу од 94.600,00 динара. Побижаним делом нижестепених пресуда одбијен је његов тужбени захтев за исплату накнаде трошкова исхране у укупном износу од 6.000,00 динара и на име неисплаћеног регреса за годишњи одмор у износу од 3.000,00 динара са припадајућом законском затезном каматом.

Будући да је побижана другостепена пресуда донета 11.05.2015. године након ступања Закона о изменама и допунама ЗПП („Службени гласник РС“ број 55/14), на ревизијски цензус примењује се члан 23. став 3. тог закона по коме је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побижаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем

курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог закона.

Будући да вредност предмета спора побијаног дела очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то ревизија тужиоца у овом делу није дозвољена.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу III изреке, на основу члана 404. ЗПП.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**